

ضمانت های اعتبار صادرات : شرکت اعتباری کالا و حمایت های بیمه ای محصولات کشاورزی ایالات متحده

مترجم : رها جلیلی نلبت

برآورد مؤلفه های تخفیف ضمانت های اعتباری از دیدگاه وارد کننده شرح و بسط داده شده است . هزینه ارائه ضمانت های اعتباری از (CCC = Commodity Credit Corporation)

سرویس تحقیقات اقتصادی وزارت کشاورزی آمریکا، واشنگتن دی سی، مدلی را برای تشریح انگیزه های اقتصادی برنامه های تضمین اعتبار صادرات ارائه کرده است. در این مدل، متدولوژی

نظر اثر بخشی بررسی و به طور کلی مشخص شد که صادر کنندگان و وارد کنندگان هر دو از این برنامه ها سود می برند. سخت گیری در بودجه بندی و انجام دادن مذاکرات تجاری دو جنبه و جهانی موجب توسعه بیشتر صادرات کشاورزی در این کشور شده است. ایالات متحده امریکا برای افزایش صادرات کشاورزی خود چهار برنامه فراگیر را به کار بسته است:

۱- برنامه افزایش صادرات

(EEP) = Export Enhancement Program

۲- برنامه های کمکی غذایی (همانند برنامه هایی که تحت قانون عمومی ۴۸۰ مجاز شمرده شده است،
۳- ترویج فعالیت های پیشرفت بازار و ۴- شرکت اعتباری کالا در قالب ضمانت اعتبار صادرات. سه برنامه اول، مورد بررسی های جداگانه ای قرار گرفته اند. (Anania et al. 1992; Ackerman and Smite. 1990; Bremer - Fox et al; 1990; Nichol set al., 1991).

با وجود این تحلیل اقتصادی نقش ضمانت های اعتباری هنوز بررسی نشده است. عجیب است که تا به حال در زمینه بزرگ ترین برنامه صادرات کشاورزی جاری در امریکا تحقیقی صورت نگرفته است. [۱] از ارزش اسمی ضمانت های اعتباری اغلب برای اندازه گیری توسعه برنامه استفاده

می شود، اما این ارزش هزینه های برنامه و تأثیرهای آن را بیش از حد معمول ارزیابی می کند، بنابراین در برآورد فعالیت های برنامه محدود است و برای برآورد هزینه ها یا تعیین میزان کارآمد بودن برنامه در افزایش صادرات قابل استفاده نیست.

برای ارائه بررسی های معنادار در این تحقیق موضوعات مربوط به ضمانت های اعتباری بررسی می شوند. سپس ضمانت های اعتباری بررسی می شوند. و درباره این که چرا آنها را به منزله تسهیلات عمومی در امر واردات و ایسزای برای برآورد ارزش ضمانت های اعتباری برای واردکننده لحاظ می کنند توضیحاتی ارائه شده است. سپس درباره مقدار تخفیف این تضمین ها و ارزش تخفیف در مقایسه با هزینه ضمانت های اعتباری بحث شده است.

پیشینه :

برنامه های تضمین اعتبار از طریق دفتر مدیر فروش های عام (GSM) در سرویس کشاورزی خارجی (FAS) آژانس سازمان کشاورزی ایالات متحده (USDA) اجرا می شود. برنامه ها یا اعتبار صادرات از سال مالی ۱۹۶۹ شکل گرفت. در حال حاضر برنامه های تضمین اعتبار صادرات (GSM-102) و برنامه های تضمین اعتبار صادرات میانی (GSM-103) اجرا می شوند. این

قرض گرفته است. در این حالت، هزینه خرید
به صورت زیر خواهد بود. [۲]

$$C = QP(1+r)^t$$

که در این فرمول :

Q مقدار خریداری شده

P قیمت محصول

r نرخ بهره بازار برای وارد کننده [۳]

t دوره مدت وام است.

اگر خرید - همچنان که برای اغلب اعضای

برنامه چنین است - دارای نرخ اعتبار مناسب یا

پایین باشد، بنابراین r بیشتر از نرخ میان بانکی

لندن (LIBOR) به اضافه ۲۵ درصد مینا خواهد

بود، یعنی بیشتر از نرخ که برای بیشتر وام‌های

تضمین شده CCC به کار می‌رود. خریداری که این

شرایط را برای تضمین اعتبار CCC باشد می‌تواند

با نرخ پایین تری تأمین مالی شود. در این حالت

هزینه وام به صورت زیر خواهد بود:

$$C = QP_{(1+g)}^t$$

که در آن $g = \text{Libor}$ به اضافه ۲۵ درصد

مینا است. وارد کننده می‌تواند ارزش وام را تحت

برنامه تضمین اعتبار و با در نظر گرفتن گردش،

نرخ پرداختی بازپرداختها (g)، و کاهش این

بازپرداختها در نرخ جایگزین r تعیین کند.

$$M = QP(1+g)^t / (1+r)^t$$

برنامه‌ها برای تسهیل صادرات تجاری محصولات
کشاورزی ایالات متحده به کشورهای طراحی
شده است که ممکن است بدون اعتبار قادر به
خرید این صادرات نباشند و ضمناً به ایجاد
رقابت در امر صادرات کشورهای صادر
کننده نیز کمک می‌کند. (Ackerman and
Smith, 1990) بیشتر صادرکنندگان بزرگ
محصولات کشاورزی نیز برنامه های ضمانت
اعتبار صادرات را اجرا می‌کنند برآورد عنصیر
تخفیف در ضمانت‌های اعتباری: فرض کنیم
تفاوت در ارزش اعتبار به گونه‌ای باشد که صادر
کننده و وارد کننده هر دو از ضمانت‌های اعتباری
منتفع شوند؛ صادر کننده نرخ اعتباری بهتری
نسبت به وارد کننده احتمالی داشته باشد و
نرخ های بهره مطلوب تری را به نسبت بهره
موجود برای وارد کننده ارائه دهد، بنابراین وارد
کننده هزینه کسب پایین تری را در معامله
منتفع می‌شود و صادر کننده از رقابتی‌تر شدن،
بدون کم کردن هزینه‌ها یا هزینه اضافی، منتفع
می‌شود. صادر کننده این سود را با تحمل
ریسک از طریق تضمین اعتبارهای خصوصی
ارائه شده به وارد کننده کسب می‌کند حال فرض
کنیم که وارد کننده قصد خرید مقداری Q را
با قیمت P دارد. خریدار وجوهی را برای خرید

در این فرمول M مقدار تخفیف در خرید است از دیدگاه وارد کننده، پس قیمت موثر خرید برای وارد کننده تحت برنامه تضمین اعتبار به صورت زیر است:

$$P_{CG} = M/Q$$

که P_{CG} برابر قیمت موثر محصول یا ضمانت اعتباری است و تخفیف برابر تفاوت P و P_{CG} خواهد بود. از آنجا که نرخ بهره پایین تر، هزینه محصول را برای واردکنندگان کاهش می دهد، ضمانت های اعتباری به واردکنندگان اجازه می دهد که برای خرید کالا خواستار تخفیف شوند. ارزش تضمین اعتبار با افزایش تضمین اعتبار با افزایش تفاوت نرخهای بهره دولتی و تجاری افزایش می یابد. در حالی که نرخ دولتی کاهش می یابد. نرخ تجاری موجود افزایش می یابد، افزایش تقاضای بیشتر برای ضمانت های اعتبار انتظار می رود. در هر حال ضمانت های اعتباری بیشتر برای صادرکنندگانی که قدرت مالی بالا و واردکنندگانی که شرایط مالی دشوار دارند مفید است. شدیدترین حالت ممکن است زمانی باشد که وارد کننده قادر به کسب اعتبار تجاری بدون تضمین اعتبار نباشد. از طرف دیگر، اگر وارد کننده قادر به کسب نرخ قابل مقایسه با نرخ که صادر کننده ارائه

می کند باشد، باید دلیل استفاده چنین کشوری از ضمانت های اعتباری بررسی شود.

دستورالعمل های برآورد ارزش این اعتبارها با محاسبات ارزش کنونی صورت می گیرد. با وجود این ملاحظات عملی مانند در نظرگرفتن نرخهای تخفیف مناسب برای کشورهای شرکت کننده مختلف و برآورد مؤلفه های خاص کالاها با ضمانت های CCC، تاکنون مانع برآورد این تخفیفها شده است.

بر اساس برنامه های اعتباری صادرات صادرکننده آمریکایی برای معامله با وارد کننده کشور دیگر با تخصیص ضمانت اعتباری وارد معامله می شود. در گذشته بانک های تجاری تأمین سرمایه را با نرخ های تجاری انجام می دادند، اما امروزه CCC قرارداد را مورد بازبینی قرار می دهد و در صورتی که قابل پذیرش باشد، اعتبار را تضمین می کند. این ضمانت عموماً ۹۸ درصد ارزش مرزی کالاها و قسمتی از بهره را پوشش می دهد. CCC هزینه های را قبل از باز پس دادن وام طبق برنامه از پیش تنظیم شده در نظر نمی گیرد. با وجود این، برنامه ها ریسک هایی را نیز در بردارند که در ادامه بررسی می شوند. پرداخت های CCC در آمریکا گاه برای شرکت دادن اعتبار دهندگانی است که طبق برنامه

در اواخر دهه ۷۰، سرمایه‌گذاران نهادی (۱۹۹۲-۱۹۷۹)، به عنوان دوره مالی بین‌المللی کلیدی، شروع به نشر ارزش‌گذاری سالیانه و ارزش اعتباری کشورها کرد. این مجموعه، بلندترین و کامل‌ترین گزارش موجود است که از سال ۱۹۶۹ شروع شد و به هر کدام از کشورها امتیازی بین صفر تا ۱۰۰ می‌دهد امتیاز ۱۰۰ کم ریسک‌ترین و با کیفیت‌ترین وام‌گیرنده را نشان می‌دهد. این امتیازها برای تأمین نرخ بهره بر اساس شرایط بازار برای وام‌گیرندگان کافی نیست. برای به دست آوردن تقریب عقلانی نرخ‌های بازار، نیاز به توسعه ارتباط بین این امتیازها و نرخ‌های بازار داریم. این امر به وسیله بازار بدهی مشترک ایالات متحده انجام می‌شود. سرویس‌های سرمایه‌گذاری مانند : Drexel Burnham Standard & Poors Moody's Lambert (DBL) , (S&P) کیفیت وام‌گیرندگان شراکتی را ارزش‌گذاری می‌کنند. نرخ‌گذاری این موسسات همانند نرخ‌گذاری سرمایه‌گذاران نهادی است اما در اینجا مقیاس متفاوتی استفاده می‌شود. (جدول ۱). Moody's و S&P شاخص‌های نرخ‌های بهره‌ای را محاسبه می‌کنند که صادرکنندگان وام سرمایه‌گذاری پرداخت کرده‌اند. (Baa و بالاتر برای Moody's, BBB و بالاتر برای S&P). DBL

پرداخت نداشته‌اند. فرمول ساده‌ای برای هزینه‌های دولتی و برای فروش مورد نظر بدون توجه به هزینه‌های بهره تضمین شده به صورت زیر وجود دارد :

$$G = 0.98(QP) - PR$$

که PR بازپرداخت اصلی است که بر پرداخت اولیه اولویت دارد. ارزیابی ضمانت‌های اعتباری برای وارد کنندگان:

ما مطالعاتی را بر روی برنامه‌های تضمین اعتبار صادرات از سال مالی ۱۹۹۶ تا سال مالی ۱۹۹۲. هنگامی که برنامه‌های تضمین اعتبار صادرات آغاز شد. انجام دادیم. اطلاعات مورد نیاز برای برآورد مؤلفه‌های کاهش ضمانت‌های اعتباری، نرخ بهره بازار مناسب برای هر کدام از کشورهای شرکت کننده در هر سال، مقدار هر یک از وام‌ها و دوره وام‌ها است. [۴] نرخ‌های بهره بازار برای شرکت‌های عضو برنامه‌های اعتبار صادرات CCC باید برآورد شود. زیرا در برنامه‌های CCC صادرات به کشورهای بادرآمد متوسط و پایین بیشتر مورد توجه قرار می‌گیرد. بازارهای دست دوم بسیاری از این کشورها به کمک وام‌های بانکی به تازگی تشکیل شده و یا اخیراً توسعه یافته‌اند. این مشکل با این واقعیت که موقعیت مالی بسیاری از این کشورها به سرعت و اغلب دچار تغییر می‌شود شدیدتر می‌شود.

نرخ بهره اوراق قرضه خزانه ایالات متحده از نرخ اوراق قرضه مشترک به دست می‌آید و این امر هر سال تکرار می‌شود. برای توسعه ارتباط بین premia ریسک و نرخ‌های ریسک، از ارتباط بین $[\lambda] \text{premia}$ ریسک و نرخ‌های اعتبار (CR) Moody's و ارتباط بین نرخ‌های اعتبار Moody's و نرخ‌های ریسک سرمایه‌گذاران نهادی (RR) استفاده می‌شود:

$$II = f(CR)$$

$$CR = g(RR)$$

$$h = fog$$

$$II = h(RR)$$

Premia ریسک با تغییر گرایش‌های سرمایه‌گذاران به طور دایم تغییر می‌کند. و عرضه اوراق قرضه نیز در مراحل متفاوت متغیر است. برای مثال، یک «افزایش سریع کیفیت» می‌تواند حق بیمه را در کیفیت سازمانی پایین به نسبت کیفیت سازمانی بالاتر افزایش دهد. در بخش عرضه، عرضه بالای تضمین در مرحله‌ای خاص ممکن است حق بیمه مربوطه را افزایش دهد. برای محاسبه چنین تغییراتی یک منحنی با ۵ نقطه اطلاعاتی (نرخ‌های ریسک) برای هر سال و با استفاده از فرم $\log \text{quadratic}$ علمی تهیه می‌شود:

شاخصی را برای نرخ بهره وام غیرسرمایه‌گذاری منظور می‌کند که اغلب آنها را اسناد قرضه بنجل می‌نامند. وام غیر سرمایه‌گذاری توسط Moody's با Ba و B مشخص شده است و اوراق قرضه که با Caa و کمتر از آن نرخ‌گذاری می‌شوند به عنوان درجه اولیه مشخص می‌شوند. این نرخ‌گذاری‌ها رابطی را بین نرخ‌گذاری اعتبار مشترک و نرخ بهره‌ها ایجاد می‌کند. در اواخر دهه ۸۰، بازارهای دست دوم برای توسعه وام‌های بانکی کشورها ایجاد شد. با توسعه این بازار، Moody's ، S&P و DBL آغاز به نرخ‌گذاری اعتباری برای بیشتر وام‌هایی کردند که از نظر تجاری فعال هستند. نرخ‌های بهره Moody's در دوره ۱۹۹۲-۱۹۸۹ برای ارزیابی محدوده امتیازهای ریسک سرمایه‌گذاری نهادی. که شامل هر مرحله تجاری بود. استفاده می‌شد. هر یک از امتیازهای میانی هر مرحله تجاری در جدول شماره ۱ نشان داده شده است که نرخ‌های بهره با نرخ‌گذاری اعتباری تجاری همراه هستند این طرح‌ریزی، بین امتیازهای سرمایه‌گذاران نهادی و نرخ‌های تجاری بازار رابطه ایجاد می‌کند با استفاده از سر رسید اوراق قرضه خزانه ایالات متحده با سر رسید برابر به عنوان نقطه مرجع مشخص کننده حداقل ریسک، حق بیمه ریسک برای هر کشور با کسر

$$\Pi = \beta_0 + \beta_1 RR + \beta_2 (RR)^2 + \beta_3 \ln(RR) + \varepsilon$$

فرم quadratic log عملی به این دلیل مورد استفاده قرار می‌گیرد که تغییر جهت‌های غیرخطی را در میان premia ریسک ثبت کرده و اندازه خوبی را برای تمام نقاط اطلاعاتی فراهم می‌کند. [۵] Premia ریسک که با طی این مراحل ایجاد شده است برای سازمان، طولانی مدت (۲۰-۳۰ سال) است و ارزشی نزدیک به تضمین‌های خزانه دلاری دارد. از آنجا که CCC ضمانت‌های اعتبار صادرات به طور کلی برای یک دوره یک یا سه و یا پنج ساله است و مقدار شمارنده تأمین بودجه صادرات، به جای نرخ‌های خزانه دلاری (LIBOR) است، Premia ریسک ارزیابی شده نیاز به تعدیل دارد تا مجوزی برای آزمون برنامه‌های CCC باشد. تعدیلی که حق بیمه ریسک را به LIBOR مربوط می‌کند کاملاً ساده است: LIBOR از نرخ مؤسسه کسب می‌شود. تعدیل برای سررسید وام پیچیده تر است و در پیوست ۱ مورد بحث قرار خواهد گرفت.

آزمون تخفیف‌های کالا - خاص

قبل از این‌که بتوان تأثیر برنامه‌های ضمانت اعتبار صادرات را ارزیابی کرد، ابتدا باید میزانی را برآورد و شناسایی کرد، که برنامه‌های صادرات بردخالت بازارها در هر واحد هزینه دولتی

افزایش می‌دهند. برای این اندازه‌گیری‌ها، قبل از هر چیز، شناسایی ضمانت‌های اعتبار به وسیله کالا، کشور و سال فروش خاص لازم است. ارزیابی عوامل کاهش ضمانت‌های اعتبار هر کالای خاص که در کشورها و سال‌های مختلف متفاوت است، کشش تقاضای هر کالا برای هر وارد کننده، و ارزیابی هزینه‌های دولت با ضمانت‌های اعتبار مورد نیاز است. این مطالعه در رابطه با تنوع ضمانت‌های اعتبار از دیدگاه وارد کننده است برای ارزیابی مقدار وام‌های خاص کالای سالانه، تأییدیه کالا را برای گندم، آرد گندم، غله، جو، ذرت سیوس دانه‌ها، لوبیا و روغن سیوس برای سال‌های مالی ۱۹۹۲-۱۹۹۹ (اداره کشاورزی ایالات متحده ۱۹۹۲-۱۹۹۹) امتحان می‌کنیم. برای ایجاد مجموعه اطلاعاتی کالای خاص با ضمانت‌های اعتباری و تخفیف‌های همراه آن سه منبع اطلاعاتی مورد نیاز بود: گزارش‌های «اعلان به صادرکنندگان» (اداره کشاورزی ایالات متحده ۱۹۹۲-۱۹۹۹)، که تأییدیه ضمانت‌های اعتباری کالاها و بازارها را نشان می‌دهد. و گزارش‌های «اعلان به دریافت کنندگان» (اداره کشاورزی ایالات متحده ۱۹۹۳-۱۹۹۹) که برنامه‌های ضمانت اعتباری صادرات در کمتر از CCC و آمار صادرات ایالات متحده از مبادلات کشاورزی

خارجی ایالات متحده (FATUS) (اداره کشاورزی ایالات متحده ۱۹۹۳ب-۱۹۶۹) را نشان می‌دهد. نقطه شروع ارزیابی تأییدیه اعتبار سالانه برای هر کالا، از نظر منطقی، همراه با گزارشها تأییدیه CCC سالانه است. با وجود این، اطلاعات گزارش تأییدیه اغلب به گروه کالاهایی مانند دانههای غذایی، روغن دانهها، دانههای خشن، دانههای پروتئینی، گندم و یا آرد گندم یا روغن گیاهی تخصیص داده شده است. با استفاده از اطلاعات صادرات و روشهای مورد بحث در پیوست ۲ ضمانت اعتباری مورد استفاده را به وسیله کالا برای بازارهای شرکت کننده برآورد کردیم. برآوردهای مقدار ضمانتهای اعتباری در برنامههای CCC برای این کالاها در هر سال در جدول ۲ نشان داده شده است و طبقبندی برآورد شده تأییدیهها به وسیله کالا در جدول ۳ نشان داده شده است برای برآورد مقدار کاهش نرخ سود همراه با ضمانتهای اعتبار صادرات CCC معادله ۳ مورد استفاده قرار گرفته است. [۶] نرخ سود ارزیابی شده برای هر بازار شرکت کننده، مقدار ضمانت CCC کالای خاص دوره هر وام و LIBOR که برای ارزیابی نرخ کاهش استفاده می‌شود و کاهشهای اصلی در اعتبارهای کالاهای خاص، در جدول ۴ نشان داده شد. جدول تجزیه و تحلیلها

نشانگر آن است که میانگین مؤلفههای کاهش ضمانتهای اعتبار صادرات CCC نزدیک به ۴/۵ درصد مقدار ضمانت اعتباری موجود است. بیشتر از ۳۵ میلیارد دلار اعتبار برای کالاهای کشاورزی تودهای (گندم، ذرت، سبوس دانهها، جو، غله، جوی دو سر) و تولیدات مرحلهای (گندم و گوشت و روغن سبوس دانهها) به وسیله CCC بین سالهای مالی ۱۹۶۹ تا ۱۹۹۲، که اجازه واردات سهم برای درک مؤثر کاهش ۱/۵ میلیارد دلاری داده شده بود، ضمانت شد. با تغییر نرخهای سود جهانی و سهم وارد کنندگان در برنامه، درصد کاهش در طول زمان تغییر می‌کند. همانطور که در شکل ۱ نشان داده است کاهشها در محدودهای بین کمتر از ۱ درصد در سالهای مالی ۱۹۶۹ تا ۱۹۸۰ و کمی بیشتر از ۶ درصد در سال مالی ۱۹۸۶ هستند. تخفیف برای کالاهای مجزا در دوره مالی ۱۹۹۶-۱۹۶۹ در محدودهای بین ۴ درصد برای ذرت تا نزدیک به ۶ درصد برای آرد گندم بود. نرخ متوسط بهره تخفیف برای غله، گندم و لوییا، سه کالای اساسی اصلی، در محدودهای بین ۴ و ۴/۵ درصد است. محمولههای گندم در برنامههای CCC بزرگترین نرخ کاهش بهره بدون شرط را برای این دوره دارد. در حالی که محمولههای لوییا و غله در برنامههای CCC به

شود و دولت ایالات متحده قادر به توافق برای جمع‌آوری یا قسط بندی دویاره وام واردکنندگان نباشد. بعد از این که خسارتی پرداخت شد، CCC مبادرت به جمع‌آوری بدهی از بدهکاران کشور یا قسط بندی دویاره وام برای Purisclub کرد که یک مجمع بین‌المللی برای اعتباردهندگان بود و بدهکاران وام را بین آنها دویاره قسطبندی کردند. وام‌های دویاره قسطبندی شده با فرض این که در نهایت پرداخت می‌شوند شامل هزینه مستقیم برای خزانه دلاری نمی‌شوند زیرا دولت ایالات متحده می‌تواند کمتر از LIBOR وام دهد. زمانی که دوره‌های باز پرداخت برای وام‌های دویاره قسطبندی شده به اتمام رسید، نرخ بهره مطالبه شده اجازه نمی‌دهد خزانه دلاری دچار زیان شود. در حال حاضر هیچ توافقی برای قسطبندی دویاره موجود نیست: عراق بزرگ‌ترین مثال برای چنین خسارت‌های غیر منتظره بود. هزینه‌های برنامه برای اکثر دوره‌های تحقیق، در شرایطی که خسارت‌ها شامل CCC می‌شوند، اندازه‌گیری شده است بین سال‌های مالی ۱۹۶۹ تا ۱۹۹۲ حدود ۱۰ درصد اعتبارهای ضمانت شده CCC به تعویق افتاد و موجب خسارت‌هایی شد (دفتر حسابداری کل ایالات متحده ۱۹۹۲). در حدود ۴/۳ میلیارد دلار از خسارت‌ها پرداخت شد و دولت ایالات

ترتیب شامل ۳۸۷ میلیون و ۱۶۶ میلیون دلار نرخ کاهش بهره ضمنی است. تخفیف برای خرید تولیدات تودهای مثل گندم، لوبیا و غله کمتر از خرید مرحله‌ای مثل آرد گندم (۷ درصد) یا روغن و مغز لوبیا (۶ درصد) مشخص شده است. چنین نتیجه‌ای می‌تواند نشانگر این باشد که کشورهای فاقد تقسیم‌بندی مرحله‌ای توسعه یافته، نرخ اعتباری کمتری دارند. به عبارتی، کشورهایی که باید تولیدات مرحله‌ای را وارد کنند به دلیل ناتوانی در تهیه کالاهای خام ریسک اعتباری بزرگ‌تری به نسبت کشورهای با ظرفیت تهیه کافی دارند. نرخ بهره تخفیف بازارها با استفاده از برنامه‌های اعتبار صادرات CCC بر طبق نرخ اعتبارشان متنوع است. بیشترین سود برای واردکنندگان با پایین‌ترین نرخ اعتبار مشخص می‌شود و بازارها بالاترین نرخ بهره تخفیف‌ها را برای مصر (۷ درصد) و عراق (۹ درصد) می‌دانند. مکزیک و FSU، بزرگ‌ترین بازارهای برنامه، نرخ بهره کاهش را حدوداً بین ۵ و ۵/۵ درصد مشخص کرده‌اند. هزینه ضمانت‌های اعتبار صادرات CCC برنامه‌های ضمانت اعتبار صادرات CCC یک هزینه مستقیم برای مالیات دهندگان دارد زیرا اعتبارهای ضمانت شده زمانی دچار تعویق می‌شوند که خسارتی در CCC ایجاد

متحدہ حدود ۲/۹ میلیارد دلار از خسارتها را دوباره قسطبندی کرده است. [۷] در حالی که این مقدار بسیار چشمگیر است، نرخ بهرطای که مطالبات CCC وامهای دوباره قسطبندی شده در نظر گرفته شده با فرض این که وامها بازپرداخت شوند این امکان را برای خزانه ایالات متحده ایجاد می کند که متحمل زیانهای اقتصادی نشود. با روشهایی که برای بهبود فعالیت اعتباری دولتی از سال ۱۹۹۰ به بعد مقرر و در سال مالی ۱۹۹۲ اعمال شد، هزینه مالیات دهندگان ایالات متحده برای تأمین ضمانت‌های اعتبار در سال داده شده با ارزیابی قیمت روز خسارت‌های آتی که به دلیل تأمین ضمانت اعتباری پرداخت شده، مشخص می شود. برای مثال، در سال مالی ۱۹۹۲ برای ۵/۷ میلیارد دلار ضمانت‌های اعتباری، GSM ممکن است در آن سال عرضه شده باشد ۱۵۶ میلیون دلار ارزیابی شد. چنین برآوردی یک هزینه بودجه بندی شده است که باید به وسیله کنگره تخصیص داده شود. این برآورد یک اقدام برای مرتبط ساختن خسارت آتی پرداخت شده در سالهای برنامه ریزی شده است که در آنها ضمانت‌های اعتباری عرضه شده اند. در سال مالی ۱۹۹۴ هزینه بودجه‌ای در حدود ۴۰۰ میلیون دلار بود. دفتر حسابداری کل ایالات

متحدہ (GAO) تحلیلی از هزینه ضمانت‌های اعتباری صادرات بسیار بالا، در حدود ۶/۵ میلیارد دلار ارائه کرد. [۸] با وجود این تحلیلها بر مبنای ارزش بازار وام به تعویق افتاده‌ای است که CCC مسئول آن است و وامهای دوباره قسطبندی شده‌ای که CCC خسارت‌های آنها را پرداخته است به عبارت دیگر، اگر CCC ملزم به پرداخت خسارات تمام اعتبارهای ضمانت شده باشد، حسابها را با فروش در بازار دست دوم قابل دریافت می کند (از قسطبندی آن و وامهای زودتر پرداخت شده). بنابراین GAO به این نتیجه رسید که CCC درآمدهایی برابر با نصف ارزش اعتبارها را ایجاد می کند. از دیدگاه دیگر، هزینه برنامهها بسیار کمتر از خسارت‌های وارد شده از طرف GAO است. خسارت‌های دوباره قسطبندی نشده که در سال مالی ۱۹۹۲ پرداخت شده اند در حدود ۱/۵ میلیارد دلار می شوند. تقریباً تمامی این پول از اعتبارات عراق بود و زمانی که ایالات متحده ضمانت‌های اجرایی اقتصادی خود را بعد از تعرض عراق به کویت پایه گذاری کرد، دادن وام‌هایش را متوقف ساخت (دفتر حسابداری کل ایالات متحده ۱۹۹۲). عملکردهای خارجی تخصیص فعالیت سال ۱۹۹۱ در رابطه با بخشش ۱/۳ میلیارد دلاری وامهای دوباره قسطبندی شده

را که بیشتر آن برای لهستان بود، با توجه به هزینه برنامه، تأیید کرد. خسارت‌های پرداخت شده بر مبنای اعتبار لهستان در سال مالی ۱۹۸۱ و در زمانی شروع شد که رهبری ارتش انتقال مسئولیت را شدیداً سرکوب کرد.

بحث و بررسی

استفاده از ضمانت‌های اعتبار کشاورزی برای تشویق صادرات کشاورزی می‌تواند به این صورت توضیح داده شود که هم صادرکنندگان و هم واردکنندگان می‌توانند از برنامه‌های تضمین اعتبار سود ببرند. کشورهای وارد کننده با به دست آوردن دوره‌های اعتبار اقتصادی، بیشتر از موارد موجود دیگری سودی می‌برند که هزینه کالاهای کشاورزی را پایین می‌آورد. صادرکنندگان با نرخ‌های اعتباری بالاتر می‌توانند با ایجاد تخفیف‌هایی در نرخ بهره سود ببرند چرا که هزینه کالاهایشان را در مقایسه با صادرکنندگان متوسط با اعتبار کمتر پایین می‌آورد. [۹] اگر صادرکنندگان بتوانند از مشتریانی مثل عراق اجتناب کنند، می‌توانند با ضمانت‌های اعتباری به طول ضمنی اما مؤثر به وارد کنندگان اجازه دهند با تخفیف در هزینه‌های نسبتاً پایین آشنا شوند. برای مثال، هزینه-برنامه‌های ضمانت اعتباری سال ۱۹۹۲ در

برنامه سوسیبدندی برای بهبود صادرات EEP کمتر از ۲۰ درصد، ۹۶۵ میلیون دلار، بود توان صادرکنندگان برای بدست آوردن تخفیف‌هایی با هزینه پایین دلیل استفاده از ضمانت‌های اعتباری را علاوه بر نرخ سوسیبدن‌های مستقیم برای افزایش فروش‌ها توضیح می‌دهد. در مقایسه با قیمت‌های EEP، ۷ تا ۴ درصد تخفیف‌های نرخ بهره برای وارد کنندگان تحت اعتبار صادرات CCC مشاهده می‌شود و برنامه‌های ضمانت اعتبار نسبتاً محدود هستند. سطح قیمت‌های EEP به اندازه ۳۶ درصد قیمت صادرات گندم است بنابراین، قیمت‌های EEP به نسبت ضمانت‌های اعتباری نفوذ بیشتری بر قیمت مؤثر دارند و برای رقابت‌های بر مبنای قیمت مناسب. [۱۰]

با وجود این، اگر محدودیت‌های مبادلات خارجی پیوسته باشد، برنامه ضمانت اعتباری ممکن است بر ارتقای صادرات مؤثر باشد، حتی اگر تخفیف در قیمت کمتری را ایجاد کند برای مثال، اگر یک کشور از نظر قیمت آسیب‌پذیر باشد و نتواند برای خرید دلخواه، اعتبار به دست آورد، سوسیبد قیمت استفاده کمی خواهد داشت. از طرف دیگر، اگر اعتبار تأمین شود، کشور ممکن است بدون سوسیبد قیمت اقدام به خرید کند. تأمین اعتبار ممکن است حساسیت قیمت

تجزیه و تحلیل گنجاننده نشوند، به نظر می‌رسد که CCC در دستیابی به هدف خود مبنی بر تأمین کالاها با قیمت پایین برای افزایش صادرات کشاورزی موفق بوده است.

خلاصه:

تجزیه و تحلیل نشان می‌دهند که برنامه‌های ضمانت اعتبار صادرات CCC، برای ایالات متحده و واردکنندگان کالاهای ایالات متحده به طول متقابل مفید است. مزیت آن برای واردکنندگان کاهش ۴/۵ درصدی برآورد شده در هزینه کل خرید کالاهای کشاورزی خاص ایالات متحده است و مزیت آن برای ایالات متحده توانایی ارائه آن با هزینه نسبتاً پایین است. از یک دیدگاه، برنامه‌های تضمین اعتبار، هزینه‌ای در حدود ۲/۸ میلیارد دلار بین سالهای مالی ۱۹۶۹ تا ۱۹۹۲ یا در حدود ۶ درصد ارزش ضمانت‌های اعتباری توسعه یافته دارند و اغلب تمام این هزینه‌ها می‌تواند به جای ریسک اجتماعی ناشی از ریسک سیاسی باشد.

پیوست ۱: تعدیل‌های premia ریسک

ارتباط بین نرخ‌های کوتاه مدت و طولانی مدت در طول زمان با تغییر در نرخ‌های بهره واقعی پیش‌بینی تورم تغییر می‌کند. وام‌های کوتاه مدت اغلب به نسبت وام‌های طولانی مدتی عرضه

واردکنندگان را کمتر کند و وارد کننده ممکن است به جای کسی که سوسید قیمت دقیق را بدون اعتبار تأمین می‌کند از صادر کننده‌ای که اعتبار خود را تأمین کرده است خرید کند.

دو کشور عراق و لهستان روی بیشتر خسارت‌های وصول نشده حساب کرده‌اند. ما برآورد می‌کنیم که خسارت‌های وصول نشده، که خارج از اعتبارها به عراق پرداخت شده، به طور کلی کمتر از ۱ درصد اعتبارهای کلی ضمانت شده به وسیله CCC و در سال مالی ۱۹۶۹ - ۱۹۹۲ است. برخلاف آن، خسارت‌های پرداخت شده برای اعتبارها به واردکنندگان عراق و وام‌های بخشوده شده به لهستان به طور کلی در حدود ۶ درصد اعتبارهای ضمانت شده به وسیله CCC است. این امر اشاره به ریسک‌های سیاسی دارد و ریسک‌های همراه با عدم پرداخت در نتیجه دلایل سیاسی مثل جنگ و شورش‌های اجتماعی مسئول اکثر خسارت‌های دوباره قسطبندی نشده‌ای است که تحت این برنامه‌ها پرداخت شده‌اند.

بازرسی وام‌های قسطبندی نشده پیشنهادی که قسمت اعظم هزینه‌های تحت این برنامه هستند این امکان به وجود می‌آید که از ریسک‌های اقتصادی سرچشمه نگیرند و منشأ آن ریسک‌های سیاسی باشد. زمانی که وام‌های عراق و لهستان در

انجام می‌شود: اول؛ به حساب سر رسید
وامها تبدیل می‌شود و سپس تغییرات را در بازده
منحنی اصلاح می‌کند. برای تعدیل وام‌های
کوتاه مدت تر عامل ارائه ریسک اختیاری اسامی
محسوس (αm) استفاده می‌شود (جدول A1).
عوامل ارائه ریسک برای ثبت کاهش در ریسک
اولیه در نتیجه دوره وام کوتاه‌تر استفاده می‌شوند.

تعدیل‌ها برای تغییر جهت‌ها در بازده
منحنی نیازمند فرضیه‌های دیگر است که ارتباط
بین حق بیمه ریسک و سر رسید وام را مورد توجه
قرار می‌دهد. برای اجرای این تعدیل‌ها فرض
می‌کنیم که نسبت بین حق بیمه ریسک و اسناد
تضمینی خزانه ایالات متحده (با در نظر گرفتن
عامل α) به طور ثابت بالای سررسیدهای آزمایش
شده است و می‌تواند به صورت زیر شرح داده
شود:

$$S_m = \frac{\text{کوتاه مدت، خزانه ایالات متحده } I}{\text{بلند مدت، خزانه ایالات متحده } I} \frac{\text{کوتاه مدت } \pi}{\text{بلند مدت } \pi}$$

منحنی برعکس شود، همان‌طور که در ۱۹۶۹ تا
۱۹۸۲ بوده، δ بزرگ تر از یک خواهد شد. δ
بزرگ تر از یک نشان می‌دهد که وام‌های با دوره
کوتاه‌تر مزایای بیشتری بر وام‌های طولانی مدت‌تر
دارند و این غیرمعقول است. در نتیجه، زمانی که

کمتری نسبت به مقدار اولیه دارند. عرضه حق
بیمه‌ای ریسک برای وام‌های کوتاه مدت را به نسبت
حق بیمه‌های ریسک برای وام‌هایی طولانی مدت‌تر
کاهش می‌دهد. از طرف دیگر، پیش‌بینی بازار در
ارتباط با دوره‌های نزدیک از طریق تورم طولانی
مدت می‌تواند تغییر کند و تغییر جهت‌یابی را در
بازده منحنی ایجاد کند. به طور کلی بازده منحنی
برای نرخ‌های بهره سیر صعودی دارد و به
asymptote نزدیکی برای اوراق قرضه با سررسید
۱۰ یا ۲۰ ساله می‌رسد. با وجود این، دوره‌ای که
در این مطالعه در نظر گرفته شده (۱۹۹۲-
۱۹۶۹) شامل سال‌های ۱۹۶۹ تا ۱۹۸۲ است، که
بازده منحنی به دلیل انتظار تورم بالا در کوتاه
مدت برعکس شده و ذخیره هیئت فدرال با کاهش
نرخ رشد عرضه پول، واکنش نشان می‌دهد.

تعدیل‌های حق بیمه ریسک در دو مرحله

که γ_m نسبت دوره‌های کوتاه به دوره‌های
بلند بازدهی است و زیرنوس m نشان دهنده
سررسید اسناد کوتاه است. این فرضیه در حالی
که δ کمتر از ۱ باشد برای بازده منحنی‌های
عادی و مثبت معقول است. با وجود این، اگر بازده

$\delta \leq$ باشد برابر یک قرار می گیرد، یعنی هیچ تعدیلی برای مزایای طولانی مدت مورد انتظار عامل ارائه ریسک α که در بالا مورد بحث قرار گرفت وجود ندارد. تعدیلها می تواند در معادله زیر خلاصه شود:

$$\lambda_{m} = \begin{cases} \pi \alpha m \gamma m & \text{اگر } \gamma m < 1 \\ \pi \alpha m & \text{در حالت های دیگر} \end{cases}$$

پیوست ۲: محاسبه ضمانت های اعتباری

برای کالای خاص روش زیر برای ارزیابی ضمانت های اعتباری تصویب شده برای خرید کسالی خاص داده شده ای استفاده می شود که اغلب تأییدیه های آن برای کالاها هستند (مثل دانه های غذایی، روغن دانه ها). زمانی که یک گروه کالا طرح می شود، برای شناسایی کالای خاص خریداری شده با استفاده از برنامه CCC اطلاعات بیشتری مورد نیاز است شناسایی کالاهای خاص خریداری شده با ضمانت های اعتباری CCC، استفاده از «اعلان به وصول کنندگان» و گزارش های سالانه FATUS از صادرات کشاورزی ایالات متحده را اجباری می کند. اطلاعات تأییدی CCC به طور کلی با اطلاعات صادرات CCC برابر است. اما تغییراتی نیز ایجاد می شود. این

تغییرات افزایش می یابند زیرا:

۱- گزارش صادرات کالاهای با کشتی حمل شده و تأخیر محموله ها ۶-۱ ماه بعد از زمان فروش کالاها تهیه می شود. به همین دلیل فروشی که در یک سال تأیید می شود ممکن است در سال بعد حمل شود.

۲- گزارش حمل CCC اختیاری است. حذف آن می تواند موجب شود مقدار گزارش شده کمتر از مقدار اصلی حمل شده باشد.

۳- بعضی از قراردادهای که برای برنامه CCC تأیید شده اند حذف می شوند و بنابراین حمل نمی شوند.

۴- صادر کنندگان مقداری از محموله را گزارش می کنند که می تواند به خاطر توقیف محموله تا حدی از مقدار تأیید شده منحرف شود. با این الزامات، مراحل زیر برای بدست آوردن ارزیابی های ضمانت های اعتباری CCC برای کالاهای خاص فروش رفته در یک سال استفاده می شود.

الف) اگر تأییدیه به جای یک کالای خاص برای گروهی از کالا باشد، مثل گندم و آرد گندم و اطلاعات صادرات CCC تمام محموله را برای یک کالای خاص (گندم) گزارش کند و صادرات CCC برای آن کالا نزدیک به مقدار تأیید شده باشد، کل تأییدیه به کالا حمل شده (گندم)

اختصاص داده می شود.

ب) اگر تأییدیه برای گروهی از کالاها باشد، اطلاعات صادرات دو یا چند کالا از گروه حمل شده را نشان می دهد و ارزش این محموله ها نزدیک به ارزش تأییدیه است. با استفاده از نسبت هر کالای خاص معین شده در گزارش صادرات CCC تأییدیه به کل محموله تخصیص داده می شود. برای مثال، اگر تأییدیه برای گندم و یا آرد باشد به این صورت محاسبه می شود.

گندم معین شده = نسبت گندم صادر شده

× کل تأییدیه

آرد تعیین شده = نسبت آرد صادر شده ×

کل تأییدیه

این مرحله برای اختصاص تأییدیه «روغن

گیاهی» به روغن های خاص، تأییدیه گوشت های

پروتئینی برای گوشت های خاص و «روغن دانه ها»

برای روغن دانه های خاص استفاده می شود. اگر

گزارش صادرات CCC به خاطر حذفها ناقص

بود، از اطلاعات گزارش FATUS استفاده می شود.

پ) زمانی که اطلاعات تأییدیه CCC سالانه

با اطلاعات «اعلان به وصول کنندگان» مطابقت

نداشته باشد، اطلاعات FATUS و «اعلان به

وصول کنندگان» محاسبه می شود تا مشخص

شود که محموله در سال بعد از تأییدیه باشد.

برای مثال اگر ارزش گندم و آرد گزارش شده برای حمل زیر CCC به میزان قابل توجهی ارزش تأییدیه CCC را در یک سال خاص بالا ببرد، اطلاعات برای انتقال از تأییدیه سال قبل آزمایش می شوند. اگر انتقال مشابه بود، تأییدیه به کالاها و سالها اختصاص داده می شود.

توضیحات:

۱- برنامه های ضمانت اعتبار صادرات در سال مالی ۱۹۹۳

به سطح ۵/۷ میلیارد دلار رسید که ۴۸ میلیارد دلار آن

در اعتبارات و ضمانت اعتباری تصویب شده سال مالی

۱۹۶۹ جمع شده بود.

۲- برای ساده تر کردن مطلب در این مقاله فرض

می شود که باز پرداخت اصل پول با واحد خاصی در

انتهای وام انجام می شود. در عمل اعتبارات تضمین شده

CCC در اقساط نیمه سالانه یا سالانه بازپرداخت

می شوند. تغییر روش برای ثبت پرداخت های دوره ای

اصلی بسیار ساده است.

۳- نرخ بهره ۲ متغیر است و در کشورهای مختلف

تغییر می کند. برای مثال فرض کنید که در طول دوره

وام نرخ زمان سررسید به کار برده شود.

۴- برای ارزیابی تأثیر برنامه های اعتبار صادرات CCC

بر تجارته این برآوردها بایستی بوسیله کالا و کشتن

می‌شود. این وام با شرایطی که بسیاری از اعتبارها تحت برنامه ضمانت اعتباری CCC هستند، مطابقت داده می‌شود. تعدیل‌های مناسب نیز برای مولجه با اعتبارهای با سررسیدهای متفاوت ایجاد شده است.

۷- در مطلوبترین حالت امید به شناسایی خسارت‌های پرداخت شده به وسیله ضمانت‌های تأیید شده برای مطالعات کالاها وجود دارد. با وجود این از آنجا که خسارت‌های پرداخت شده نمی‌توانند در کالاها پراکنده شوند به جای فقط ۳۵ میلیارد دلار در کالاها که قبلاً مورد بحث بود، درصد آن بر مبنای ضمانت‌های اعتباری برای تمام کالاها مقرر می‌شود.

۸- محاسبه شده در سازمان کشاورزی، سال ۱۹۹۳.

۹- با وجود این تجزیه و تحلیل کامل سودها نیازمند برآورد فروش‌های افزایش یافته است که به وسیله برنامه ضمانت اعتباری ایجاد شدتاند همانند تجزیه و تحلیل بهره پایین‌تر از محدوده این مطالعات.

۱۰- پس‌انداز از جمله پرداخت‌های ناکافی است که به ارائه کنندگان برنامه متعادل در هر وضعیت کمک می‌کند.

وژگان کلیدی :

ضمانت اعتبار ، بیمه محصولات کشاورزی ، صادرات

منبع :

سرویس تحقیقات اقتصادی ، وزارت کشاورزی

ایالات متحده ، واشنگتن ، دی . سی

نسبی تقاضای واردات به دست آید. این امر تحت بررسی است. توضیحات اضافی از نویسنده موجود است. برای مثال این روش ، در دیگر برنامه‌ها (۱۹۹۲) *skully* را ملاحظه کنید.

۵- مشخصه نامطلوب این فرمول آن است که می‌تواند قیمت‌های زیادی را خارج از محدوده قیمت‌های مشاهده شده ایجاد کند. در وضعیت درجه بندی ریسک‌های کشور، ارزش‌های کمتر از ۴۰ در این پیشنهادی آسیب‌پذیر هستند. برای جلوگیری از مشکلات ارزیابی مقادیر بسیار زیاد، *premia* ریسک برای کشورهایی با نرخ‌های مرحله سرمایه‌گذاری نشده تحمیل می‌شوند تا معیارهای زیر را رضایت بخش کنند :

- مجموعه نرخ‌ها، باید یکی پس از دیگری ثابت شوند. بنابراین نباید سازمانی با نرخ ریسک پایین‌تر از سازمانی با امتیاز بالاتر گسترش کمتری داشته باشد.

- *premia* نباید با نرخ نمایی افزایش یابد این معیارها با محدود کردن نرخ تغییر در اضافه بهای ریسک برای مناطق با ریسک بالا به هم می‌رسند. زمانی که درجه بندی ریسک کمتر از ۴۰ باشد، اضافه بهای ریسک می‌تواند با کمتر از ۱۵ نقطه پیش فرض در هر واحد تغییر در امتیاز ریسک تغییر کند.

۶- معادله برای برگرداندن یک وام سه سله با پرداخت سالانه یک سوم اصل پول و تمام بهره افزوده تعدیل